

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: Fulvia

Citation: Kaalund, H. V.: "Fulvia", i Kaalund, H. V.: *Fulvia*, 1891, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund02val-shoot-idm140027969974592/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fulvia

ANDEN SCENE.

(Fulvias Studereværelse, rigt udstyret i antik Smag. Buster af Platon, Sokrates og flere Oldtidsvise ere opstillede paa passende Steder. Mellem de aabne Sejler, der i Baggrunden danner Salens Indgang, sér man ud i en Have, prydet med Statuer og beskygget af sydlandske Væxter.)

(Fulvia, der endnu bærer Lavrbærkrandsen, træder ind, fulgt af Servius.)

FULVIA

(idet hun tager Lavrbærkrandsen af sit Hoved og sætter den paa Platons).

Til Dig jeg vier her, som det sig sømmer,
min vundne Lavrbærkrands, du høje Drømmer,
Du Verdens største Tænker — største Seer --

SERVIUS.

Ja, Seer! — Det er just det rette Ord.
Den gode Platon han var grumme stor:
men han forvandlede Alting til Ideer.
Det synes mig — jeg siger ej: for galt —
men, hvad man kalder lidt for idealt. —

FULVIA

(afbrydende).

Ja derom, Fader, har vi ofte talt;
hver Fugl maa flyve med sin egen Vinge.
— Hav Tak, fordi Du ej har stækket min!
Tro mig, jeg føler det, dens Kraft er ringe!

SERVIUS.

Dog er jeg stolt, min Datter, meget stolt
af den Triumf, som Du i Dag har fejret;
jeg deler den med Dig, thi rent ud sagt,

Du har ej faaet dit Geni som Arv
fra Spindesiden, — det er mig, Du ligner,
Du har mit gode Hoved, kjære Barn! —
— Dit Ydre har Du fra din græske Moder,
som døde, da Du laa endnu i Svøbet,
og som naturligvis Du ej kan mindes;
din Næse, Gang og Holdning, det er hendes;
men Ho'det, og hvad der er indeni:
det Væsenlige — Aanden — dit Geni —
det har Du arvet efter mig, din Fader.
Vel flyver ej min Kløgt saa højt som din,
men den er mere praktisk, mere fin;
jeg omgaas Gamle, som jeg omgaas Unge;
mit Bord er udsøgt, ypperlig min Vin —
vjiis mig blandt Lækkermundene en Tunge,
der kan i Finhed maale sig med min!
Den Fiskesauce, jeg nylig har opfundet,
har alle Kjenderes Beundring vunden.
— Men det er sandt: Du deler ej min Smag
og skjønner ej som jeg paa Bordets Glæder.

FULVIA.

Nej, kjære Fader, mindst paa denne Dag.

SERVIUS.

Nu vel, den være viet til din Hæder!
— Du er jo voxet op foruden Tvang
— forstaar sig, som det sømmed sig din Rang:
i Overflod, som en Patricierdatter.

FULVIA.

Af fuldest Hjerte jeg din Godhed skatter!

SERVIUS.

Jeg selv er Filosof paa min Manér:
Halvt Stoiker og halvt Epikuræ'r;
jeg svinger saa at sige mellem begge —
og vilde Stoicismen foretrække,
hvis ej den faldt mig, rent ud sagt, for tør.
Mit Valgsprog er: Nyd, mens Du er i Live,
og kniber det, hold dine Øren stive —
med andre Ord: Tag Livet med Humør!

FULVIA.

Bliv ikke vred, det har Du sagt mig før.

SERVIUS.

Ja, ja — hvad Under, at jeg er lidt ør
af alt det Meget, som jeg har at passe:
Mit store Hus, min Mønstergaard paa Landet
og mine Slaver og saameget Andet —
jeg gad nok sé, om selve Sokrates
og Platon, hvis de leved, kunde trække
som jeg med Anstand for et saadant Læs!
— Dog stiller jeg mig ej med dem i Række,
jeg tager Sagen praktisk kun, som sagt,
og ynder ikke just at disputere,
men Andres Visdom holder jeg i Ære —
helst din min Datter.

FULVIA.

Ak! — jeg har kun smagt
en Draabe af den rene Visdomskilde.

SERVIUS.

Jeg aned det alt den Gang, Du var lille,
at Du var ikke af sædvanlig Slags.
Avguren, som til Raads jeg spurgte strax,
da Du var født, mig viste selv paa Himlen
din Fødselsstjerne, — klar den stod blandt Vrimlen
og lyste med en egen herlig Glands,
som fast fordunkled Ariadnes Krands.

FULVIA.

Nu smigrer Du mig, Fader, — Herligheden,
som jeg har skimtet kun, gjør mig beskeden.

SERVIUS.

Ja, man kan ogsaa tage Sligt for luftigt. —
Tilgiv mig, Barn: Du har for liden Sands
for Verden her. — Nu taler jeg fornuftigt,
som det en Fader sømmer. — Større Hæder,
end den Triumf, som Du i Dag har fejret,
Dig venter. Vid da: Aquilinus selv,
Prokonsul Aquilinus — tænk Dig, Barn!
har været her, imens Du holdt din Tale
hist i Musejon; — han, den Mægtigste
næst Cæsar selv i denne Del af Riget,
har gjæstet mig i denne Formiddag
og anholdt om din Haand!

FULVIA

(koldt).

Den Sag mig synes
af ringe Vigtighed. Du svared Nej —
naturligvis — og lod ham gaa sin Vej.

SERVIUS.

Nej, — derfor alle Guder mig bevare!
Jeg staar paa Naale, Barn, hvad skal jeg svare?
Som romersk Borger efter gammel Lov
jeg er jo i min gode Ret som Fader,
naar jeg befaler her.

FULVIA.

Men Sligt Du hader.

Jeg véd det —

SERVIUS.

Men han pukked selv derpaa.
Som det er Skik og Brug, hos mig han bejled
og syntes ej min Vaklen at forstaa.

FULVIA.

Hvor plunt! Han mener vel, at strax for Spejlet
jeg staar med Rødmen som en ydmyg Brud
og pynter paa min strenge Faders Bud
mit Haar med Roser for at tækkes ham,
som jeg skal ofres til!

SERVIUS

(indsmigrende).

Tro mig, mit Lam,

Du vil beherske ham og tæmme Løven!

FULVIA.

Men jeg har ikke Lyst at gjøre Proven!

SERVIUS.

Tænk, han kan svinge sig paa Cæsars Throne!

FULVIA

(spottende).

Og nu, den Stakkel, mangler han en Kone!

SERVIUS.

Forsmaa en saadan Mand, en saadan Ære!

FULVIA.

Jeg kan ej hjælpe ham, han faar det bære,
om han var selve Kejseren i Rom!

SERVIUS.

Jeg bad ham tale med Dig selv derom,
han svared Ja — saasnart han kom tilbage
fra Templet, vilde her han atter mode.

FULVIA.

Han fordrer altsaa Svar endnu i Dag —
hovmodig som han er, — vis i sin Sag.
Ja, lad ham komme! — Mine Kinder gløde
af Harme, men mit Sind skal være koldt
og selvbehersket.

SERVIUS.

Husk, at han er stolt!

FULVIA.

Ja, det er ogsaa jeg, endskjøndt en Kvinde!

SERVIUS.

Betænk i Fald Du gjør ham til min Fjende!

FULVIA.

Frygt ikke, Fader, det har ingen Fare,
som det din Datter sømmer, skal jeg svare.

SERVIUS.

I Fald jeg vidste, at Du svared Ja,
da gik jeg mere glad end nu herfra.

(Han gaar.)

FULVIA

(sætter sig paa en med Hynder bedækket Løjbænk).

— At leve viist, at kunne modig bære,
ej blot de store Sorger, men de smaa,
der hænge ved som Burrer, hvor vi gaa,
ja, det er det, de Alle raabe paa,
men som kun Faa af os i Livet lære!
Forgjæves stiller jeg en Grændsepæl
imellem Verden og min egen Sjæl —
hvad hjælper det! — den kan mig ej beskytte
hver Dag vil Verden Grændseskjællet flytte
og storme med sin Uro paa mig ind.
— Regnormen kryber om, for Faren blind —
Skildpadden har sin Skal som Forsvarsvaaben
den Sløve værges af sit sløve Sind. —
Hvad har den Vise forud stort for Taaben?
Stolthed, og det, vi kalde stoisk Ro,
er ikke nok — nej! her behøves mere:
Der, hvor vor Viden slipper, maa vi tro —
sé, det er Sagen — det er just det Svære!
En Gladiators sammenbidte Mund
og kjække Holdning midt i Dødens Pine
er kun et Skalkeskjul, en løjet Mine —
han dør jo som en velafrettet Hund, —
han véd, at han af Tusinder betragtes:
Dyret beklappes, mens det grusomt slagtes!

— Jeg saa' engang, da jeg var halvt et Barn,
 en af den Sekt, som hades og foragtes:
 en Kristen, blødende — bestænkt med Skarn —
 han skulde brændes og blev slæbt til Baalet.
 Jeg glemmer ej hans Øjne — hvor de straaled!
 — Var det af Sværmervanvid eller Had?
 Nej! det var tydeligt: hans Sjæl var glad —
 han gik til Døden som en Sejrvinder,
 vis paa et evigt Liv og Kampens Løn!
 De sagde, at han bad for sine Fjender —
 Hvor lærte han at bede slig en Bøn?
 Hvad gav ham slig en Styrke til at lide?
 — Ak, der er Meget, som jeg end gad vide!

(rejser sig.)

Dog bort med disse Tanker! Tiden gaar!
 Jeg glemmer Mødet, som her forestaar.
 — Min Bøjler maa ej træffe mig alene,
 Nej, her skal Vidner just til denne Scene.

(Hun slaar et Slag med en Metalstift paa en Sølvskaal, der er henstillet
 paa et Bord. Flere rigtklædte Slaver og Slavinder træde ind fra en Side-
 indgang og tage i ærbødig Tavshed Plads i Salens Baggrund. Tvilling-
 brødrene Menippos og Theodoros komme fra Haven.)

FULVIA

(glende dem imøde).

Hjertelig velkommen, mine kjære Venner —
 I gode Tvillingbrødre, der har delt
 min glade Barneleg og nu som Voxne
 fornægter Eder selv i Stort og Smaat
 for mig at tjene!

MENIPPOS.

Ingen større Lykke
 vi kjende end at ofre Dig vor Tid.

FULVIA

(idet hun venlig rækker en Haand til hver).

I kappes begge med mig —

MENIPPOS.

Kun i Flid.

Du er vor Sol — vi kun din Dobbeltkygge.

FULVIA.

Vist ej! — Jeg har jo sagt Jer det saa tidt:

Hvem kan en saadan evig Hyldest taale!

— I drive Ydmygheden alt for vidt.

Man skulde tro, I var to unge Kvinder.

Jeg kunde ønske Eder — begge To —

lidt mere Kjækhed, mere Ungdomsmod.

I gaa saa stille om med blege Kinder —

det er jo næstendels en Ynk at sé!

Har I en Sorg, en hemmelig maaské?

Jeg vil jo gjøre Alt for den at lindre.

Husk, hvor vi jubled den Gang vi var mindre!

Vær atter glade! — sig mig kjækt imod!

THEODOROS.

Os fattes Intet! Tag os som vi ere.

Vi ønske kun at sidde ved din Fod.

FULVIA.

Nu vel, jeg vil i Dag ej skjænde mere. —

I komme netop nu mig ret tilpas.

(henvendende sig til Theodoros, der har en Papyrusrulle i Haanden.)

Hvad bringer Du mig der?

THEODOROS.

Pythagoras!

FULVIA.

Nej, her er ingen Tid til at studere.
— Jeg venter nu — ja det er ikke Spøg!

EN SLAVE

(træder ind og melder).

Prokonsul Aqvilinus.

FULVIA.

Byd ham komme!
Siig: jeg er forberedt paa hans Besøg.

(Slaven gaar.)

AQVILINUS

(træder ind af Sideindgangen).

For anden Gang i Dag jeg bringer Dig
min Hyldest, Fulvia!

FULVIA

(ironisk).

For megen Ære,
min høje Herre, Du beviser mig!
— Behag at tage Plads, i Fald Du vil;
hvis jeg har Valget, ønsker jeg at staa.
Jeg er jo ung og kjender ikke Tonen,
— men Du er Hofmand — Du staar nær ved
Thronen.

AQVILINUS.

Min Højhed har jeg vundet med mit Sværd,
med oprejst Hoved steg jeg paa min Bane.

FULVIA.

Og er det — Duen nu, Du søger her?

3*

AQVILINUS

(smilende).

Nej — ikke Duen — men den stolte Svane.
— Men dine Slaver, sér jeg, er til Stede;
jeg beder: send dem bort, thi kun for Dig
er det bestemt, hvad her jeg har at sige.

FULVIA

(med en bydende Haandbevægelse).

Fjern Eder, Slaver!
(ironisk) Vé Jer, hvis I lurer!

AQVILINUS

(pegende paa Tvillingbrødrene).

Men disse To?

FULVIA

(smilende).

Ah, mine Dioskurer!

Nej — undskyld, Herre! det er mine Venner.
Vi Tre studere sammen, jeg har Intet
at skjule for de To.

AQVILINUS.

En sælsom Omgang

for Dig — en Kvinde — tvende unge Mænd!

FULVIA.

Ja, hvis til Raads jeg spurgte Den og Den,
og lytted efter hvad de Mange mene —
men jeg har Mod at danne mig alene
mit Syn paa Livet.

AQVILINUS.

Dristig er Din Smag!

Men Alt er rent, — jeg véd jo — for den Rene.

Var det ej saa, jeg stod ej her i Dag.

FULVIA

(koldt).

Dit Ærind, Herre?

AQVILINUS.

— Frydes ved din Skjønhed

og sige mandig Dig, foruden Omsvøb:

Jeg har Dig kjær!

FULVIA

(undvigende).

Hvis jeg besidder Skjønhed,

som Du og Fler behage det at sige,

da — tro mig — selv jeg skatter den kun lidt;

den er forgjængelig, men Aanden lever,

kun den besejrer Tiden, kjender ej

til Alder eller Kjøen!

AQVILINUS.

Du glemmer der,

at selv hos de udødelige Guder

gjør Kjønnen Forskjel mellem Mand og Kvinde;

den høje Tordner Zevs har sin Gudinde.

FULVIA.

Ja han har mange flere, vil man sige,

og har, som vel Du véd, sin store Plage,

thi Hera skal jo være meget skinsyg

og ofte kives med sin Ægtemage.

AQVILINUS.

Spøg ej med den guddommelige Ild,
men husk, at Eros' Rige Alt omfatter:
Himmel og Jord!

FULVIA.

Ja, han gjør Mænd til Latter
og driver selv med Guderne sit Spil!

AQVILINUS.

Den, som kan trodse ham, er ikke til!

FULVIA.

Dog véd jeg En, som stolt og skudfast smiler
ad Eros' Pile: selve Jovis' Datter,
Visdomsgudinden med sit blanke Skjold.

AQVILINUS

(med Lidenskab).

Du ligner ikke hende; hun er kold,
men Du er ung og varm, og Livets Roser
blomstre jo paa dit Aasyn!

FULVIA.

Rosen visner,
og Elskov blusser kort som Ild i Straa. —
Der er et Ord — et lille — men som isner
igjennem Marv og Ben: Du skal forgaa!
Forsvinde som et Bølgeslag i Havet!
— Det Ord har tidlig mig til Alvor avet;
sé, derfor kan Du ikke mig forstaa.
— Søg, Aqvilinus, søg, hvad let Du finder,
der er paa Jorden Tusinder af Kvinder
langt skjønnere end jeg. — Bliv ikke vred!

Du vil kun drage mig til Jorden ned —
jeg higer opad mod de lyse Tinder!

AQVILINUS.

Det lyder smukt, men det er Sværmeri.

FULVIA

(ironisk).

Ja, ikke sandt! for Dig slet ikke Andet!
Du sér jo klart, — Du er jo verdensdannet,
en ægte Romer, stolt af din Forstand
paa denne Verdens Ting —

AQVILINUS

(stolt).

Jeg er en Mand!

FULVIA.

Men Hellas' høje Visdom — Skjønhedsdrømmen
forstaar Du ej!

AQVILINUS.

Jeg flyder ej med Strømmen;
at drømme vaagen, det er ej min Sag.
Tro mig — Du hildes i et Selvbedrag!
Saa ung endnu, Du vil dog dristig raade
Alskabningens ufattelige Gaade,
og løfte Evighedens Tindingbind.
— Sé i dit eget unge Hjerte ind;
det er ej dødt; Du føler Blodet rulle,
og denne Kind forraader ingen Kulde.
— Dugdraaben paa et Edderkoppespind,
og Blomsterne, som sig uskyldig sole,
forkynder Mér end Eders lærde Skole!

FULVIA.

Saa taler Den, der ej har Visdom søgt.

AQVILINUS.

Saa taler Den, der har paa Livet Kløgt!
Jeg elsker Lyset, men dets Flammestraale
igjennem Rummet kan jeg ikke maale;
jeg føler den, — jeg fordrer ikke mér,
dens fulde Glands kan intet Øje taale:
Den, som paa Solen stirrer, Intet sér!

FULVIA.

Hvis jeg af denne Verdens Sol blev blindet,
da vandt maaske jeg Aandens Lys for Skinnet;
blind var jo Oedipus og blind Homér!

AQVILINUS.

Du præker Oprør mod Naturens Orden;
betænk Dig, Fulvia, — fornægt ej Jorden,
men kast Dig i den store Moders Favn,
at Du kan vinde selv et Modernavn.

FULVIA

(heftig).

Det var at tabe kun, men ej at vinde!

AQVILINUS

(bevæget).

For Alvor, Fulvia: Modtag min Haand!

FULVIA

(vigende tilbage).

Det var at lægge mig i Slavebaand —
før vier jeg mig ind til Vestalinde!

AQVILINUS.

O Daarskab! Du vil vrage Livets Lyst!
Den Lidenskab, Du tror Dig hævet over,
den ligger i dit Bryst endnu og sover;
men ogsaa Du fornemme skal dens Røst.
— Støt Dig til mig, min Arm har Manddomsstyrke,
fast planter jeg min Fod paa denne Jord;
som Du jeg paa de høje Guder tror —
Pallas Athene maa Du gjerne dyrke,
naar Eros' Roser Du om Panden snor!

FULVIA.

Før vil jeg flette Tidsler mig i Haaret!

AQVILINUS.

Og dog forfængelig!

FULVIA.

Nej, uden Sands
for Verdens Flitter og dens falske Glands!
— Kald mig et Barn: jeg har dog Lavren baaret!

AQVILINUS

(med stolt Haan).

Ja den er bleven billig her til Lands!
Jeg selv har baaret én — det var som Kriger,
og den blev vunden, ser Du, med mit Blod.

FULVIA.

Ej blot i Slaget kan man vise Mod!

AQVILINUS.

Nu vel — saa viis det! Hør hvad nu jeg siger:
— Det gjælder her ej blot en Strid om Ord —

Hvad kjender Du endnu til Livets Kampe,
til Fristelserne, som i Sjælen bor!
Man har bekrandset Dig og kaldt Dig viis —
O Lapperi! — en Sejr til Godtkjøbspris!
Kan Du ej højere dit Hoved hæve?
Er det din hele Overlegenhed?
Nej! Du har hidtil drømt, nu skal Du leve!
Ærgjerrig er Du mér, end selv Du véd.
Du tror, jeg vil Dig ned i Støvet drage —
Nej! jeg vil hæve Dig til Ærens Top,
højt over alle Jordens Kvinder op!
I Flugt med mig skal Vingerne Du strække
ud over Verden! — Haand i Haand med Dig —
hvor er det Maal, som jeg kan ikke række!

FULVIA

(koldt).

Og hvilket er dit Maal da?

AQVILINUS.

Herskermagt!

FULVIA.

Saa Du kan altsaa ogsaa vaagen drømme!

AQVILINUS.

Ja — tænk Dig, Fulvia, vi To i Pagt:
— foran din Fod et Verdensherredømme,
og om din Pande Diademet lagt!

FULVIA

(vigende tilbage).

Men Vejen til det?

AQVILINUS.

Den, som gaar til Throner
igjennem Sejersbuer!

FULVIA

(foragtelig).

Ja — og Ran —
og Vold og Mord!

AQVILINUS.

Nej, den, Vespasian
og Fler end han, lovprist af Millioner,
har døbt til Hæderens og Magtens Vej!

FULVIA.

Du sigter højt — men ej saa højt som jeg!

AQVILINUS.

Hvad mener Du, forunderlige Kvinde?

FULVIA.

O Du er tungnem. — Du forstaar mig ej!

AQVILINUS.

Er der paa Jorden noget Mér at vinde,
end det, at naa til Magtens svimle Tinde?

FULVIA

(henreven).

Ja, noget Mere: — Sejeren herinde!
Klarhed i Sindet! — Renhed! — Sjælefred! —
Mod til at lide! — Kraft til at undvære! —
Ja, — Alt, hvad hellig Visdom kan Dig lære —
hvorom din Romerklogskab Intet véd!

— Kast paa en Vægtskaal Alt, hvad Verden ejer
af Herskermagt og Nydelse og Ære
og saa Dig selv og al din Klogskab med —
Du vipper op, hvor tung din Skaal end vejer —
Du vipper op med al din Herlighed!

AQVILINUS.

Er Tingen selv da Intet mod dens Skygge?
Er Alt, hvad Verden byder os, Bedrag?
— Ved Zevs! jeg slipper ej i den mit Tag!
Jeg bytter ikke Sværdet for en Krykke!

FULVIA.

O Du forstaar mig ej! Synk ned, synk ned
dybt i Dig selv, og Du vil faa Besked
om Mér end det, som nu Du kalder Lykke!

AQVILINUS.

Er Du alt selv i Visdom naaet saa vidt?

FULVIA.

Nej — jeg har næppe gjort det første Skridt,
og bliver aldrig her paa Jorden færdig!

AQVILINUS

(henreven).

Du er en Sværmerske — en Throne værdig!
Sejr staar der skreyet over dine Bryn!
Og dog — hvor viis Du er, — kort er dit Syn:
Storme maa suse — der maa knittre Lyn —
Hære maa kjæmpe, — stolte Flaader strande,
hvis Livets Puls skal blive ved at slaa.

— Verden har Ret, skjøndt den er barsk og raa,
den fordrer Gjerning — løb mod den din Pande;
Den og Naturen skal Du lade staa!

FULVIA.

Hvad Tiden hører til, skal Alt forgaa. —
Det blæser koldt paa Magtens høje Tinde;
og Verdens Store ere tidt saa smaa!

AQVILINUS.

Du er ej Mand og vil ej være Kvinde —
hvad vil Du da? hvor har dit Væsen Rod?
Det er Naturen, som Du kjæmper mod —
Du taber, Fulvia: Verden vil vinde!
Bøj Dig itide; bøj Dig og gjør Bod!

FULVIA.

Jeg bytter ej mit Maal for Jordens Riger!

AQVILINUS.

Halstarrig er Du, ihvor højt Du higer, —
skjøn — men barnagtig midt i al din Trods!

FULVIA

(lidenskabelig).

En Afgrund ligger der imellem os!

AQVILINUS

(mørk).

Er det dit sidste Ord?

FULVIA.

Mit allersidste!

AQVILINUS.

Nu vel — jeg skal Dig ikke mere friste!

(gaar.)

FULVIA

(i stærk Bevægelse).

Ja, gaa kun Du! jeg frygter ej din Vrede,
jeg trodser den!

(vender sig til Tvillingbrødrene, som under det Foregaaende have holdt sig afsides, tilsyneladende sysselsatte med at læse i den medbragte Papyrusrulle.)

Ah, I var her til Stede —
og har vel Alting hørt?

MENIPPOS.

Dit Bud vi lød, —

og fulgte Trangen vi i vore Sjæle,
vi vilde med Beundring for Dig knæle;
thi aldrig skjønnere Triumf Du nød,
end denne her!

FULVIA.

Men jeg er nu forstemt

og træt.

THEODOROS.

Dit Øje som i Feber brænder!

FULVIA

(utaalmodig).

Saa gaa da!

(venligere) Lad mig ene, mine Venner!

(de gaa.)

SERVIUS

(træder hurtig ind).

Ved Herkules! Du har fornærmet ham!
Det viste tydeligt hans barske Miner;
hans Øjne sprudled Ild, og Tindingaaren
sig takked som et Lyn, naar det slaar ned;
han skred forbi mig som en vred Achillevs
og agted ikke mig en Hilsen værd.

FULVIA.

Det glæder mig!

SERVIUS.

Hvad siger Du! min Datter!

Det glæder Dig?

FULVIA.

Ja, at saa stolt en Mand,
saa helstøbt, bronchehaard som denne Romer,
der pukker paa at staa saa fast paa Jorden,
kan tabe Ligevægten i en Kamp
med mig — mig, som han kaldte for et Barn!

SERVIUS.

O, gid Du var et Barn! men Du er voxen
og giftefærdig — og har givet ham
et trodsigt Nej!

FULVIA.

Ja, derfor var han vred!

SERVIUS

(hidsig).

Men det er ogsaa jeg, — og jeg har Magten,
thi jeg er Hersker i mit Hus og raader

som Fader over Dig! — Endnu kan Alt
vel gøres godt igjen. Du er en Pige,
og Du skal lystre mig, naar jeg Dig byder
at tage ham til Husbond! hører Du!

FULVIA

(oprørt.)

Jeg drikker heller Saften af Skarntyder!

SERVIUS.

Det gør Du ej! — Farvel! — Betænk Dig nu!

(gaar.)

FULVIA

(staar et Øjeblik hensunken i sig selv; gaar derpaa pludselig hen mod
Sokrates' Buste med udbredte Arme).

Herlige Sokrates! Du, som grimmost blandt alle
de Vise,
magted den højeste Kunst, som nogen Dødelig
øved,
som Praxiteles ej, hvor skjønt han end Marmoret
formed,
heller ej Phidias, han, som neddrog Guder til
Jorden,
evned at hæve sig til: den Kunst, sig selv at besejre
og i guddommelig Ro udforme sig selv, som af
Blokken
Kunstneren mejsler et Billed frem, der straal
af Skjønhed,
— stygge Sileños, Du, med det skaldede, knudrede
Hoved,
i hvis mægtige Hvælving Eros, den store, den
ægte,

førstfødte Søn af Chaos — har skjult sig bag
Satyrens Maske,
ydmyg jeg staar her for Dig og anraaber din
Aand, hvor den er nu:
lær mig at finde mig selv i min indre hellige
Urgrund!
Sé, jeg er ung endnu, — kun et Barn endnu i
Erfaring —
Frels mig fra Malstrømmens Magt, lad ej dens
Hvirvel mig drage
ned i det oprørte Hav, af hvis Bølger Menneske-
pøblen
villieløs skyllés omkring som Mollusker og Slim-
dyr i Dybet.
— Viden er Alt, har Du sagt. Ak, hvad véd
jeg? — Intet! — Selv Du dog
tilstod i dybest Forstand: Viden paa Jorden er
Intet.
— Intet at vide og Alt? O Gaade! Hvo kan det
forene?
Hæv mig, o Sokrates, Du! til dit Syn paa det
evige Ene!

(Tæppet falder.)